

Σχετικά με τις νέες ειδικές συνθήκες εγκλεισμού

Το παρόν μπροσουράκι αποτελεί μέρος της εκδήλωσης που πραγματοποιήθηκε στην Θεσσαλονίκη τον Μάιο του 2014 με αφορμή την εξαγγελία ίδρυσης φυλακών υψίστης ασφαλείας. Τα κείμενα δεν αποτυπώνουν παγιωμένες αντιλήψεις καθώς είναι προϊόν μιας σειράς συζητήσεων ανάμεσα σε συντρόφους/συντρόφισσες με διαφορετικές διαδρομές μέσα σε έναν κοινό αγώνα.

Ιχνηλατώντας την πραγματικότητα...

...πίσω από τη δημιουργία των νέων φυλακών υψίστης ασφαλείας

Με διάφορες αφορμές και προφάσεις (όπως την απόδραση των 11 στα Τρίκαλα και την μη επιστροφή-απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού από την άδεια, που σύμφωνα με την τότε ισχύουσα νομοθεσία δικαιωματικά είχε λάβει) το κράτος ανακοινώνει τη δημιουργία νέων φυλακών υψίστης ασφαλείας καθώς και την προετοιμασία νομοσχεδίου βάσει του οποίου θα αυστηροποιούνται οι συνθήκες κράτησης και θα περικόπτονται δικαιώματα και κατακτήσεις των κρατουμένων. Η αντίδραση του κράτους δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει, αφού τα σχέδια ήταν έτοιμα στο συρτάρι κι απλά περίμεναν την κατάλληλη στιγμή για να τα βγάλουν. Η ένταση της καταστολής μπορεί να προφασίζεται διάφορες αφορμές, όμως οι αιτίες είναι βαθύτερες και έχουν να κάνουν με την εξυπηρέτηση των σκοπών της κυριαρχίας. Κι ένας τέτοιος σκοπός σήμερα είναι η συνολικότερη αναδιάρθρωση του κεφαλαίου έτσι ώστε να ξεπεράσει την κρίση-αστάθεια που το ίδιο δημιουργεί και να πετύχει τη διαίωνισή του μέσω της ακόμα πιο κάθετης ανακατανομής του πλούτου. Γι αυτό δεν μπορούμε να δούμε αποκομμένα και τη δημιουργία των φυλακών υψίστης ασφαλείας, αλλά στο συνολικό πλαίσιο αυτής της αναδιάρθρωσης.

Από την αφθονία των καρótων στην περίσσεια των μαστιγίων

Ανατρέχοντας γρήγορα στην πρόσφατη ιστορία του καπιταλιστικού κόσμου γενικότερα, αλλά και πιο ειδικά στην Ελλάδα, θα δούμε ότι το κράτος επιδίωκε να εξασφαλίζει τη συναίνεση των πολιτών μέσω πλασματικών παροχών και με την υπόσχεση ενός κόσμου αφθονίας. Η συναίνεση ήταν το εργαλείο για να εξομαλυνθούν οι κοινωνικές-ταξικές αντιθέσεις αλλά και για να κατασταλούν (συνειδητά ή υποσυνείδητα) οι όποιες σκέψεις/διαθέσεις για την αμφισβήτηση του υπάρχοντος κόσμου. Έτσι, το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας επέλεξε να βλέπει το τυρί χωρίς να βλέπει τη φάκα...

Ο καιρός της φάκας, όμως, ήρθε. Η επίπλαστη ευημερία και το καπιταλιστικό όνειρο φαίνεται να καταρρέουν. Κι ενώ με βάση μια κλασική αριστερή ανάλυση αυτή η κατάρρευση θα σήμαινε και το τέλος του καπιταλισμού, μάλλον το αντίθετο συμβαίνει. Ο κόσμος που γαλουχήθηκε με υποσχέσεις και ψεύτικες προσδοκίες, βουλιάζει στον αξιακό βούρκο που ζούσε τόσα χρόνια. Η εξατομίκευση που ανθούσε και τα συντηρητικά αντανakλαστικά που χείμαζαν, έρχονται στο προσκήνιο για να δημιουργήσουν νέους ρόλους για τους ανθρώπους. Εφόσον ποτέ δεν τέθηκαν τα κατάλληλα ερωτήματα για τα κοινωνικά προβλήματα, δίνονται τώρα οι λάθος απαντήσεις: το θήραμα γίνεται θηρευτής, αλλά σε λάθος κατεύθυνση. Εξηγούμαστε: η υπαρκτή οργή των ανθρώπων που βρίσκονται σε δυσμενή θέση στο καπιταλιστικό σύστημα, στρέφεται κατά κύριο λόγο προς τα κάτω ή οριζόντια. Η προώθηση κανιβαλιστικών συμπεριφορών και οι ιδεοληψίες του «όλοι εναντίον όλων»(χαρακτηριστικό παράδειγμα του λόγου της Χρυσής Αυγής) που διαχέονται από τα πάνω, έχουν ως στόχο την παράκαμψη της όποιας συλλογικής-ταξικής συνείδησης έτσι ώστε κερδισμένοι από τη «φαγωμάρα» να βγούνε και πάλι οι κυρίαρχοι. Παραδείγματα τέτοιων συμπεριφορών μπορούμε να βρούμε με ευκολία: η δολοφονία «λαθρεπιβάτη» του τρόλεϊ από τον ελεγκτή για ένα εισιτήριο, η προώθηση της ρουφιανιάς μέσω επικηρύξεων αναρχικών και κομμουνιστών, η αξιολόγηση στο

δημόσιο και στην εργασία εν γένει με σκοπό να πατήσει ο ένας συνάδελφος πάνω στο πτώμα του άλλου, η αποδυνάμωση κοινωνικών δομών αφήνοντας τους διάφορους λογής κολασμένους(ψυχικά άρρωστοι, τοξικομανείς, κ.ά.) στα αζήτητα και τόσα άλλα...

Αφού λοιπόν τα καρότα τελείωσαν, το μαστίγιο μένει πλέον η μόνη ρεαλιστική λύση της εξουσίας για να επιβληθεί. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που μέχρι πρότινος παρουσιαζόταν από το σύστημα ως στιγμή παραφωνίας, ήρθε για να μείνει. Μπροστά στις «δύσκολες ώρες που περνά η πατρίδα», το κράτος παγιώνει αυτή την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και προσπαθεί να επιβληθεί με σιδερένια πυγμή: αστυνομοκρατία στους δρόμους, απαγόρευση πορειών, νομοσχέδια express που φέρνουν χιλιάδες απολύσεις σε ένα βράδυ, δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας...Όλα αυτά δημιουργούν ένα σκηνικό που κάνει την «ελεύθερη» κοινωνία να μοιάζει όλο και πιο πολύ με μία μεγάλη φυλακή, με ένα συγκεκριμένο μοτίβο καθημερινότητας, με μία αποστειρωμένη αρχιτεκτονική, με τον έλεγχο

στα μυαλά και στα σώματα να καθορίζει τις ζωές μας.

Η καταστολή θα περάσει πάνω από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, αλλά θα ήταν τραγική παράλειψη να νομίσουμε ότι αφορά μόνο αυτούς. Όσοι βρίσκονται στη μεριά του αγώνα είναι αυτοί που θα χτυπηθούν πρώτοι: από την επίθεση στα εργασιακά κεκτημένα μέχρι τη διάλυση δυναμικών διαδηλώσεων και από τη στοχοποίηση/εξόντωση αναρχικών αγωνιστών μέχρι τη στρατιωτική επιβολή σε ολόκληρες περιοχές που αντιστέκονται (βλ. Σκουριές). Η καταστολή όμως, θα δράσει και ως φόβητρο για όσους σκέφτονται να επιλέξουν τον αγώνα. Και αυτό πλέον είναι επιτακτικό για το σύστημα το οποίο θα πρέπει να διαχειριστεί και ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας που θα αποτελέσει τον «πλεονάζοντα πληθυσμό»(βλ. παρακάτω).

Το κράτος εγκαταλείπει το προσωπείο της ανεκτικότητας και δε διστάζει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα ενάντια στον εσωτερικό εχθρό - μία έννοια που συνεχώς διευρύνεται. Τα ΕΚΑΜ επιστρατεύονται για να σπάσουν την απεργία στο Μετρό και στρατιωτικές μονάδες (βλέπε 71^η αερομεταφερόμενη ταξιαρχία) προετοιμάζονται για την αντιμετώπιση ταραχών σε αστικό περιβάλλον.

Παράλληλα με όλο αυτό το σκηνικό επιβολής από την πλευρά της εξουσίας, δεν πρέπει να ξεχνάμε και τον ρόλο του φασισμού τον οποίον ξεσκονίζουν από το χρονοντούλαπο της ιστορίας με σκοπό να επιτελέσει τον πραγματικό του ρόλο: να στηρίξει το καπιταλιστικό σύστημα. Οι ακροδεξιές εφεδρείες χρησιμοποιούνται με 2 κυρίως τρόπους. Αφενός, συμπυκνώνουν τα συντηρητικά (ρατσιστικά, σεξιστικά) αντανεκλαστικά της κοινωνίας και τα μετατρέπουν σε δυναμικές οι οποίες διεκδικούν χώρο στον δρόμο αλλά και στο πολιτικό γίγνεσθαι εν γένει. Από την

ελληνική ακροδεξιά που εκφράζει τα μικροαστικά απωθημένα (χτυπώντας αδύναμους μετανάστες και βγάζοντας εθνικιστικές κορώνες) ως τις φασιστικές ένοπλες ομάδες στις ταραχές της Ουκρανίας, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν για τα σύγχρονα γεωπολιτικά παιχνίδια. Αφετέρου, η αστική δημοκρατία χρησιμοποιεί τον φασισμό ως μπαμπούλα, δείχνοντας ότι υπάρχουν και χειρότερα. Μόνο που είναι πλέον οφθαλμοφανές ότι η σύγχρονη ατζέντα του κοινοβουλευτισμού δε έχει τίποτα να ζηλέψει από τη ρητορική του νεοφασισμού.

Να μετατρέψουμε τις ρωγμές του καπιταλισμού σε καταστροφικές ρήξεις, μέσω του επαναστατικού προτάγματος

Αν μέχρι χθες το καπιταλιστικό σύστημα φάνταζε άτρωτο, σήμερα οι ρωγμές του φαίνονται ξεκάθαρα. Μπορεί να μην καταρρέει αυτόματα από τα προβλήματα που το ίδιο γεννά, αλλά οι αδυναμίες και τα κενά που αφήνει στο πλαίσιο της βίαιης αναδιάρθρωσής του, δείχνουν αν μη τι άλλο ότι είναι τρωτό.

Από τη μία βλέπουμε τη επέλαση της κυριαρχίας με τη βίαιη φτωχοποίηση μεγάλων κομματιών της κοινωνίας, με τη νομική και θεσμική θωράκιση του κράτους και του κεφαλαίου, με την ένταση και αναβάθμιση της καταστολής, με την άνοδο του φασισμού. Υπάρχει όμως και η αντίπερα όχθη, αυτή του κόσμου του αγώνα, υπάρχουν άνθρωποι που αντιστέκονται σ' αυτή τη βάρβαρη πραγματικότητα, αυτοί που επιλέγουν να κινηθούν έξω από τις νόρμες που επιβάλλουν οι κυρίαρχοι, αυτοί που θέτουν σε κίνηση τον τροχό της επίθεσης. Το στοίχημα που τίθεται σήμερα σε όλους αυτούς, είναι η δημιουργία ενός επαναστατικού-ανατρεπτικού κινήματος που θα έχει ως στόχο τη ριζική κοινωνική αλλαγή μέσω της κατάργησης κράτους και κεφαλαίου και τη δόμηση κοινοτήτων στη βάση της αλληλεγγύης, της ισοτιμίας, της αξιοπρέπειας. Ένα κίνημα που θα φέρει την ανατροπή μέσω της πολύμορφης δράσης του, από τους εργασιακούς αγώνες μέχρι

τις γενικές απεργίες διαρκείας και από τις συνελεύσεις γειτονιάς μέχρι τις ένοπλες ενέργειες αμφισβήτησης του καθεστώτος. Και για να δομηθεί αυτό το κίνημα, είναι αναγκαία τόσο η κατανόηση της σύγχρονης συνθήκης αναδιάρθρωσης του συστήματος όσο και η σύνδεση των επιμέρους αγώνων στο συνολικότερο πλαίσιο της ανατρεπτικής κατεύθυνσης. Αυτή είναι και η επιδίωξή μας: όχι να διασπείρουμε τη ματαιότητα και τον φόβο αναπαράγοντας την κρατική προπαγάνδα, αλλά να αναλύσουμε τις αδυναμίες του συστήματος για να οργανώσουμε καλύτερα τον αγώνα μας. Να οξύνουμε τα ανατρεπτικά αντανακλαστικά και να βάλουμε τη δική μας οπτική στην προσπάθεια για ριζοσπαστικοποίηση.

Αν όπως ισχυρίζονται και οι κρατούντες «η κρίση είναι ευκαιρία», να μη χάσουμε στιγμή. Να οργανωθούμε και να πράξουμε άμεσα για να μετατρέψουμε τις ρωγμές του συστήματος σε πλήρεις ρήξεις που θα το γκρεμίσουνε.

Γιατί... το πιο βαθύ σκοτάδι είναι πριν την αυγή...

Η καταστολή ως δομικό στοιχείο του συστήματος και ο ρόλος της στη διαχείριση του «πλεονάζοντα πληθυσμού»

Η καταστολή κατέχει πάντα εξέχουσα θέση στους σχεδιασμούς της εξουσίας και διαμορφώνεται από τις συνθήκες που παράγει το ίδιο το σύστημα.

Από τα πέτρινα χρόνια της 7ετίας και την επιβολή της τάξης δια πυρός και σιδήρου μέχρι τα χρόνια της μεταπολίτευσης και την προώθηση του “δημοκρατικού ονείρου” μέσω παροχών, για την εξασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης, ο σκοπός παραμένει ο ίδιος: η ανάπτυξη και αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος. Αν η χούντα αδυνατούσε εκ των πραγμάτων να αποκτήσει κοινωνικό έρεισμα για την πάταξη των πολιτικών της αντιπάλων ήρθε η χρυσή εποχή του κοινοβουλευτισμού και του ΠΑ.ΣΟ.Κ για να αφομοιώσει το ριζοσπαστικό κίνημα και να μετονομάσει τους πολέμιους του συστήματος σε “ταραξίες” και “τρομοκράτες”.

Η τρέχουσα κρίση του καπιταλισμού, θέτει νέους όρους για την ίδια την επιβίωση και διαίωσή του. Καθώς η κοινωνική εντροπία αυξάνεται και με το φόβο αυτή να αποτελέσει πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη επαναστατικών δυνάμεων, το κατασταλτικό ιδεολόγημα παίρνει απροκάλυπτα και επίσημα πλέον κεντρική θέση στην κρατική ατζέντα.

Με την αναγωγή της καταστολής ως βασικού πυλώνα συνοχής του καθεστώτος, έρχεται η ίδια να παίξει το ρόλο του διαχειριστή των κοινωνικών υποθέσεων και να επαναρρυθμίσει τις κοινωνικές σχέσεις. Συγκεντρωτισμός της εξουσίας, υπερενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών, ολοένα και μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση της δημόσιας σφαίρας, κρατική τρομοκρατία και εθνικιστική προπαγάνδα, ξυπνούν μνήμες του παρελθόντος.

Μόνο που και ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός έχει εξελίξει ένα πολύτιμο εργαλείο σε σχέση με τους προκάτοχους του: ικανούς μηχανισμούς για την εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης, παρ όλη την αυταρχικότητα του. Καθώς το καθεστώς δεν έχει αλλάξει πρόσωπο, η συνεχόμενη επιχειρηματολογία για την προάσπιση της δημοκρατίας και των νόμων της στοχεύουν στην εγκαθίδρυση της τάξης ως κυρίαρχη αξία. Η κυρίαρχη ρητορική μετακινείται και οι επικλήσεις στην “ελευθερία”, τα “δικαιώματα”, τις “ίσες ευκαιρίες” δίνουν τη θέση τους στην ανάπτυξη, τις επενδύσεις, την οικονομική σωτηρία. Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης έχει εισχωρήσει σε κάθε πτυχή της ζωής και όλοι πρέπει να υπακούν σε ένα μόνο δόγμα - «νόμος και τάξη».

Η νέα κατασκευή συναίνεσης δομείται στα φοβικά σύνδρομα, την απειλή, την συνυπευθυνότητα, στο “όλοι εναντίον όλων”. Έτσι δημιουργείται μια νέα ταυτότητα υπηκόου, που έχει εσωτερικεύσει την αναγκαιότητα του ελέγχου και της καταστολής σε τέτοιο βαθμό που να συμμετέχει και ο ίδιος στην εφαρμογή τους, όπου αυτό είναι δυνατό.

Τα δόγματα “νόμος και τάξη” και “μηδενική ανοχή” αποτελούν κάτι περισσότερο από μια δρακόντεια εφαρμογή των κρατικών επιταγών. Η πραγμάτωσή τους είναι πολύπλευρη και στοχεύει σε πολλαπλά επίπεδα: αρχικά επιχειρείται να εμψυθηθεί στους υπηκόους η εχθρότητα απέναντι σε αξίες που αντιτίθενται στο σύστημα αλλά και στις πρακτικές που κάνουν αυτές τις αξίες να παίρνουν σάρκα και οστά (διαδηλώσεις, απεργίες, δυναμικές ενέργειες έμπρακτης αμφισβήτησης του καθεστώτος). Κι αυτή η εχθρότητα θα πρέπει να φτάσει μέχρι και σε κοινωνικά

υποσύνολα που θα χαρακτηριστούν ως επιβλαβή για την κοινωνική ομαλότητα(μετανάστες, ρομά, τοξικομανείς, κλπ.). Έπειτα έρχεται και η φυσική δύναμη που θα ασκήσει η καταστολή, με την οργανωμένη τρομοκρατία όλων αυτών των αξιών και των κοινωνικών συνόλων, μέσω των μηχανισμών του κράτους(αστυνομία, δικαστές, φυλακή).

Η ρητορική που συνοδεύει την συγκεκριμένη στρατηγική διακηρύσσει τον καθολικό πόλεμο απέναντι σε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Οι εχθροί που δημιουργούνται ανάγονται ως κοινοί και ύψιστοι για την έξοδο από την εξαθλίωση, καταφέροντας έτσι την ενίσχυση της κλονισμένης κοινωνικής συνοχής, την εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης και συσπείρωσης των υπηκόων γύρω από αξίες συντηρητικές, κανιβαλικές, και εν τέλει μακριά από οτιδήποτε μπορεί να κυφορήσει κάθε επαναστατική προοπτική.

Ο καπιταλισμός για την επιβίωση του, πρέπει να δημιουργήσει νέους κύκλους συσσώρευσης, και σ' αυτή την επιθετική του κίνηση δημιουργείται ένα διαρκώς αυξανόμενο σύνολο αποκλεισμένων: κοινωνικά υποσύνολα που δεν μπορούν να συνεισφέρουν στην ομαλή ροή του κεφαλαίου (παραγωγή - κατανάλωση) και άρα δεν μπορούν να απορροφηθούν ως έχουν, προς όφελος του. Δυσλειτουργικά και περισσευούμενα για το σύστημα, θα χαρακτηρισθούν ως "πλεονάζον" πληθυσμός και δυνητικά επικίνδυνος. Έτσι θα γίνουν στόχος ενός αυταρχικού αμόκ, αρχικά θα ποινικοποιηθούν και εν τέλει θα αντιμετωπιστούν με αστυνομικό - στρατιωτικούς όρους. Αυτό που αρχικά εφαρμόστηκε για τους εχθρούς του καθεστώτος και στη συνέχεια για τους μετανάστες, στα πλαίσια μίας ειδικής κατάστασης εξαίρεσης, γενικεύεται σταδιακά. Ρομά, τοξικομανείς, οροθετικές, άστεγοι, και κάθε λογής φτωχοδιάβολοι. Στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες, καταστολή καταυλισμών Ρομά, διαπόμευση οροθετικών γυναικών, επιτροπές κατοίκων για τις ιερόδουλες, "freikorps" (*) για τους μικροπωλητές. Φυλακές υψίστης ασφαλείας για τους εχθρούς του καθεστώτος και τους απείθαρχους κρατούμενους. Ότι θεωρείται "απόβλητο" από την οικονομία θα διωχθεί, θα "αποθηκευτεί" προς πάσα μελλοντική χρήση, πάντα στο όνομα του κέρδους.

Η καταστολή ως πηγή κέρδους για τον καπιταλισμό

Η καταστολή ξεφεύγει από τα στενά όρια του ίδιου του θεσμικού της πλαισίου και γίνεται και η ίδια εργαλείο στη ροή του κεφαλαίου. Εκτός από μέσο επιβολής μπορεί να λειτουργήσει και ως μέσο παραγωγής πλουτισμού. Μπορεί αυτό να μην είναι τόσο ορατό στη Ελλάδα, αλλά το βλέπουμε σε πιο προηγμένες καπιταλιστικά χώρες, όπως οι ΗΠΑ, με την ύπαρξη ιδιωτικών φυλακών και τη λειτουργία μεγάλων εταιρειών security(πχ Group 4) οι οποίες συμπληρώνουν ή ακόμα και ξεπερνούν τον κρατικό μηχανισμό καταστολής. Εφόσον λοιπόν το κατασταλτικό σύμπλεγμα μπορεί να λειτουργήσει ως πηγή άντλησης κέρδους (ιδιωτικού ή κρατικού), βλέπουμε και το ελληνικό κράτος να επενδύει υπέρογκα ποσά για την υλικοτεχνική του θωράκιση (άυρες, βραχιολάκια, ανάθεση φύλαξης σε ιδιωτικές εταιρίες security), αλλά και για τη σύνθεση του καινούριου μισθοφορικού του στρατού (νέες θέσεις εργασίας για ένστολους, αυξήσεις μισθών των κάθε είδους αστυνομικών). Ακόμα ένα σημάδι των προθέσεων του συστήματος για την άντληση κέρδους από την καταστολή, είναι και η προώθηση της κοινωφελούς άμισθης εργασίας για κρατούμενους με μικρές ποινές.

()freikorps . Παραστρατιωτικές ομάδες που συγκροτήθηκαν στη Γερμανία μετά το τέλος του Α' παγκόσμιου πολέμου. Ο όρος χρησιμοποιούνταν από τον 18ο αιώνα για ομάδες εθελοντών στρατιωτών, ακόμη και αλλοδαπών. Η σημασία τους όμως άλλαξε μετά το 1918 καθώς αναμίχτηκαν ενεργά στην, ασταθή μετά τον πόλεμο, πολιτική σκηνή της Γερμανίας και συμμετείχαν στην βίαιη καταστολή της επανάστασης του '18 . Από τις τάξεις τους προήλθαν ορισμένα στελέχη της SA και των SS. Σήμερα, με τον όρο αυτό εννοούμε τις παραστρατιωτικές εφεδρείες των φασιστών. Λούμπεν στοιχεία, αναλώσιμοι, που χρησιμοποιούνται ως πέμπτη φάλαγγα ώστε να πρωτοστατούν στα πογκρόμ κυρίως σε βάρος μεταναστών.*

Η στοχοποίηση του «εσωτερικού εχθρού»

Στη σημερινή ελληνική πραγματικότητα, της φαινομενικής κοινωνικής ειρήνης, το κράτος για να συσπειρώσει τους υπηκόους του θα πρέπει να βρει έναν εχθρό τον οποίο θα βαφτίσει και υπαίτιο για τα κακώς κείμενα στο εσωτερικό της χώρας. Αφού η εποχή των πολέμων μεταξύ κρατών με βάση τα εθνικά χαρακτηριστικά έχει παρέλθει (τουλάχιστον όσον αφορά την Ελλάδα και τις όμορες χώρες), ο εχθρός θα πρέπει να βρίσκεται στο εσωτερικό και όχι στο εξωτερικό. Ο μπαμπούλας του αλλοεθνή και του αλλόθρησκου δεν μπορεί πλέον να συσπειρώσει τις μάζες ενάντια σε ένα κοινό στόχο και για την εξυπηρέτηση αυτού του σκοπού, πλασάρεται ολοένα και περισσότερο η έννοια του εσωτερικού εχθρού. Ποιος θα είναι αυτός ο εχθρός; Οι κυρίαρχοι είναι αυτοί που θα τον υποδείξουν και θα τον νοηματοδοτήσουν ανάλογα με τις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες κι με τους σκοπούς που πρέπει να εξυπηρετήσουν.

Η εξουσία θα πολεμήσει πρωτίστως αυτό που φοβάται περισσότερο, τις αντιλήψεις και τις πρακτικές που της εναντιώνονται. Αυτό το επιτυγχάνει με πολλούς μηχανισμούς, στοχεύοντας τόσο στην πρόληψη όσο και στην καταστολή. Η συντριβή του εσωτερικού εχθρού θα πρέπει να γίνει όχι μόνο στο κατασταλτικό επίπεδο αλλά και στο επικοινωνιακό. Γι αυτό, μέσω της κυρίαρχης προπαγάνδας θα επιχειρηθεί αρχικά η απονομηματοδότηση, η πολιτική-κοινωνική απονεύρωση των εχθροπραξιών κατά του συστήματος. Ενέργειες και πρακτικές με σαφές περιεχόμενο και ξεκάθαρες στοχεύσεις (σαμποτάζ καπιταλιστικών στόχων, ένοπλες επιθέσεις, δυναμικοί κοινωνικοί αγώνες για το περιβάλλον,...), θα χαρακτηριστούν ως «κοινά εγκλήματα» και θα προβληθούν ως ενέργειες που πλήττουν το κοινωνικό σύνολο και όχι τους κυρίαρχους. Η διάχυση του φόβου, με σκοπό την εσωτερίκευσή του από τους πολίτες, απέναντι σε επαναστατικές ιδέες και πρακτικές, μπορεί να φανεί σημαντικότερη από την ίδια τη φυσική καταστολή αυτών.

Επειδή όμως πάντα θα υπάρχουν αυτοί που σκέφτονται και πράττουν ενάντια στο καθεστώς, το κράτος θα εφαρμόσει παραδειγματικά την τιμωρία πάνω τους. Ειδικό νόμοι (τρομονόμοι, νόμοι περί οργανωμένου εγκλήματος), ειδικά δικαστήρια (εφετεία, ειδικές δικαστικές αίθουσες) και μία κατάσταση μόνιμης εξαίρεσης για αυτή την κατηγορία των διωκόμενων. Οι κυρίαρχοι, αδυνατώντας πολλές φορές ακόμα και να καταλάβουν την ουσία αξιών και δομών που χρησιμοποιούν οι διάφορες πολιτικές ομάδες, χρησιμοποιούν την ποινική καταστολή για τη φυσική εξόντωση των αντιπάλων αλλά και να διαστρεβλώσουν τα νοήματα που παράγουν οι επαναστατικές πρακτικές. Από τη μία προβάλλουν διαφορετικές ιδέες και πρακτικές ως κάτι το ενιαίο, ομογενοποιώντας διαφορετικά σύνολα: όλες οι ένοπλες ενέργειες είναι το ίδιο, κουκουλοφόροι, τρομοκράτες, εγκληματίες... Κι από την άλλη, προσπαθούν να δείξουν ότι υπάρχουν μέσα σ' αυτές τις επαναστατικές δυνάμεις αξίες που οι ίδιες εχθρεύονται: ιεραρχία, συγκεντρωτισμός, φιλοτομαρισμός, lifestyle, είτε γιατί αδυνατούν να κατανοήσουν ότι κάποιος μπορεί να δρουν έξω και μακριά από αυτές, είτε γιατί τους βολεύει να προβάλλουν έτσι τα πράγματα. Εξ άλλου, αυτή η ομογενοποίηση και ισοπέδωση χρησιμοποιείται και από τη δικαστική εξουσία για να φτιάχνει κατηγορίες, να «φουσκώνει» δικογραφίες και να κρατά ανθρώπους αιχμάλωτους στα γρανάζια της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στην Ελλάδα είναι η χρήση από τους δικαστικούς της οργάνωσης «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» ως ομπρέλα που καλύπτει κάθε ένοπλη ενέργεια ή σαμποτάζ και μπορεί να φέρει πολλούς και διαφορετικούς ανθρώπους αντιμέτωπους με τεράστιες δικογραφίες.

Όσο η δυσaréσκεια απέναντι στο καθεστώς αυξάνεται, τόσο αυξάνονται και οι πιθανότητες ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι να σκεφτούν αλλά και να πράξουν εναντίον του ίδιου του συστήματος. Γι αυτό και η έννοια του εσωτερικού εχθρού για το κράτος, θα πρέπει να ξεπεράσει τα στενά όρια αυτών που δρουν σχεδιασμένα και πολιτικά εναντίον του. Πλέον, αυτή η έννοια θα περικλείει κάθε έναν και κάθε μία

που θα είναι απείθαρχος/η και θα μπορεί να δημιουργεί πρόβλημα στην ομαλή ροή του κεφαλαίου, συμμετέχοντας σε μικρές ή μεγάλες ανταρσίες. Από τους απεργούς που μπλοκάρουν τις παραγωγικές διαδικασίες μέχρι αυτούς που υπερασπίζονται έμπρακτα τα εργασιακά κεκτημένα(πχ κυριακάτικη αργία) και από τους αγώνες γειτονιάς που προωθούν την αυτοοργάνωση μέχρι τους μαζικούς αγώνες ολόκληρων περιοχών για το περιβάλλον(πχ Σκουριές).

Μένει λοιπόν να δούμε συνολικά το ζήτημα της καταστολής και πως αυτή αναδιαρθρώνεται, όπως και να δούμε τη σύνδεση μεταξύ των αγώνων που μπορεί να δομήσει ένα επαναστατικό κίνημα που θα φέρει την ανατροπή.

Για τη σύνδεση των αγώνων μέσα και έξω από τη φυλακή...

Ο αγώνας ενάντια στη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας δεν πρέπει και δε θα δοθεί μόνο από τους φυλακισμένους. Αφορά πολλούς περισσότερους και πολλοί περισσότεροι θα τον αγκαλιάσουν και θα τον εμπλουτίσουν.

Πέφτει λοιπόν το βάρος σε εμάς, τους εκτός των τειχών, να επικοινωνήσουμε τη σημασία του με άλλους καταπιεσμένους, αλλά και κάτι παραπάνω.

Μέσα και από αυτόν τον αγώνα, να προσπαθήσουμε να βάλουμε ένα σκεπτικό αντίστοιχα συνολικό, με τη συνολικότητα που η κυριαρχία επιτίθεται σε όλα τα επίπεδα. Να μην τον τοποθετήσουμε ως κάτι το αποκομμένο από τη πραγματικότητα που βιώνουμε στην κοινωνία-φυλακή και με αφορμή την καταστολή να μιλήσουμε όχι μόνο για τα προβλήματα που μας αφορούν αλλά κύρια για τους τρόπους που θα τα αντιμετωπίσουμε.

Για τους τρόπους οργάνωσης της επίθεσης μας, για τους τρόπους οργάνωσης της αυτοάμυνας μας, για τους τρόπους οργάνωσης των ζωών μας.

Χρησιμοποιώντας κάποιες σκέψεις, ο αγώνας αυτός για να κερδηθεί απαιτεί σίγουρα αρκετή δουλειά για να μπορέσει να συνθλίψει στο πέρασμα του κράτος και καπιταλισμό:

“Θέλει λοιπόν χωρίς καμία καθυστέρηση, για να μη βρεθούμε προ εκπλήξεων ή καθυστερημένοι στο ιστορικό ραντεβού των αγώνων της εποχής μας με την παγκόσμια καπιταλιστική/ κοινωνική αναδιάρθρωση που συντελείται σε παγκόσμια κλίμακα, να ανοίξουμε τα χαρτιά μας στο τραπέζι των επαναστατικών διεργασιών.”

Πάνω σε αυτή την κατεύθυνση και εφόσον ανοίγεται το ερώτημα γύρω από το "πως θα προχωρήσουμε", συνοψίσαμε τα παρακάτω σημεία, ως μια περαιτέρω τροφή σκέψης, πολιτικής επεξεργασίας και εμπλουτισμού, χωρίς αυτά να αποτελούν κάτι απόλυτο και μοναδικό. Η φαντασία του καθενός και της καθεμιάς είναι απαραίτητη για την εξέλιξη των αγώνων μας και των τρόπων οργάνωσής τους.

-Οικοδόμηση αλληλέγγυων και αντιεραρχικών σχέσεων, κοινοτήτων αγώνα ενάντια στις κρατικές και καπιταλιστικές επιταγές, ζύμωση και διαλεκτική επαφή μεταξύ ατόμων και συλλογικοτήτων, κριτική και αυτοκριτική ανάλυση παρελθοντικών αγώνων, σφυρηλάτηση συντροφικών και επαναστατικών δεσμών μεταξύ όσων αντιστέκονται

-Διάδοση της αντιθεσμικής και αδιαμεσολάβητης κουλτούρας γύρω από την εκδήλωση των αγώνων και προσπάθεια ριζοσπαστικοποίησης τους, διάχυση των αναρχικών προταγμάτων και δράσεων, συλλογικές αρνήσεις και πρακτικές

αυτομείωσης: καταλήψεις στέγης, λαθρεπιβίβαση σε Μέσα μαζικής μεταφοράς, άρνηση πληρωμών φόρων κλπ, μαζικές ψειριστικές από ναούς του καταναλωτισμού σε μια κατεύθυνση που στοχεύει στην αποσταθεροποίηση της κρατικής λειτουργίας αλλά και στην επιβίωση μας στο σήμερα.

-Απεργίες, διαδηλώσεις και συγκρούσεις στους δρόμους, σαμποτάζ στα μέσα παραγωγής, διακοπή της ροής των εμπορευμάτων, των πληροφοριών, των υπηρεσιών, εξοπλισμός των κοινοτήτων μας με όλα τα απαραίτητα μέσα για την προάσπιση και επέκταση της επαναστατικής δραστηριότητας.

Για όλα τα παραπάνω, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η, σε ατομικό επίπεδο, συνειδητοποίηση του τι χρειάζεται για να αντιστραφούν οι συσχετισμοί δύναμης μέσα στο κοινωνικό πεδίο, για να αλλάξουν οι συνθήκες της ζωής μας. Και χρειάζεται ατομική δέσμευση και συνέπεια, κριτική ανάλυση των συνθηκών, διαρκής εγρήγορση, αποτίναξη επιβαλλόμενων ρόλων, λειτουργία όχι με βάση το θέαμα που περιβάλλει μορφές πάλης αλλά με βάση την ουσία της προώθησης της αναρχικής επαναστατικής δράσης,

ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ...

Η ανάγνωση των παραπάνω συνθηκών -το πως φτάσαμε εδώ που φτάσαμε, το αν εν τέλει δώσαμε εμείς χώρο στον εχθρό-, η συνεχής επεξεργασία των γεγονότων και η εξαγωγή συμπερασμάτων δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στη σφαίρα του συλλογιστικού και να αποκλειστεί σε ατομικά πλαίσια. Μπαίνει ξεκάθαρα και σε διαρκή βάση η ανάγκη, σε πρώτο χρόνο να αναζητήσουμε τους τρόπους αυτούς που θα θέσουν τον αγώνα μας σε κίνηση και σε δεύτερο χρόνο να συλλογικοποιήσουμε τους τρόπους αυτούς και να τους κάνουμε πράξη.

Η εκδήλωση αυτή δεν θα θέλαμε να μείνει σε επίπεδα αυτοανάλωσης, ούτε να ιδωθεί σαν μια στεγνή παρουσίαση των παγιωμένων μας θέσεων. Αντίθετα από μεριάς μας είναι θεμιτό να ανοίξει ένας διάλογος γύρω από τον συγκεκριμένο αγώνα, για να κερδίσουμε το στοίχημα για την καταστροφή των φυλακών, του κράτους και του καπιταλισμού και κατ' επέκταση την αποδόμηση της μαζικής κοινωνίας.

Πάνω σε αυτόν τον άξονα, χρειάζεται να διανυθεί μια τεράστια απόσταση όπως και να χρησιμοποιηθεί μία πλειάδα μέσων που θα περατώσουν τον σκοπό αυτό.

Πρέπει να ετοιμαστούμε για να την περπατήσουμε...

Λίγα λόγια για το νέο νομοσχέδιο για τη δημιουργία φυλακών τύπου Γ' (υψίστης ασφαλείας)

Το κράτος στην προσπάθεια να καταστείλει ακόμη περισσότερο τους έγκλειστους κάνει νέα σχέδια στα οποία προφανώς θα μας βρει απέναντι του. Παραθέτουμε ενδεικτικά κάποια σημεία του νομοσχεδίου που δόθηκε από το υπουργείο δικαιοσύνης για διαβούλευση

ΓΕΝΙΚΑ... Τα καταστήματα κράτησης διακρίνονται σε Α`, Β` και Γ` τύπου. Στα καταστήματα Α` τύπου κρατούνται οι υπόδικοι, οι κρατούμενοι για χρέη, οι κρατούμενοι για εγκλήματα κατά της περιουσίας και ιδιοκτησίας. Στα Β` τύπου κρατούνται, με την επιφύλαξη του επόμενου εδαφίου, οι υπόλοιποι κρατούμενοι. Οι φυλακές τύπου Γ' αφορούν πολιτικούς κρατούμενους, καταδικασθέντες για εγκληματική οργάνωση αλλά και κάθε λογής «απείθαρχους» κρατούμενους.

- Οι κρατούμενοι που θα μεταφερθούν στις φυλακές υψίστης ασφάλειας, οι οποίοι θα κρατούνται 4 ή 10 χρόνια ανάλογα με τα αδικήματά τους, είναι οι καταδικασμένοι για «σοβαρά εγκλήματα» όπως η διάπραξη τρομοκρατικών ενεργειών ή η διάπραξη κακουργημάτων στο πλαίσιο εγκληματικής οργάνωσης.
- Η διατασσόμενη κράτηση σε κατάστημα Γ' τύπου ή σε αυτοτελές τμήμα Γ' τύπου έχει αρχική διάρκεια 4 ετών και μπορεί να παρατείνεται με τον ίδιο τρόπο και για άλλες περιόδους, διάρκειας 2 ετών η καθεμία, εφόσον συντρέχει η προϋπόθεση της ιδιαίτερης επικινδυνότητας κατά τα ανωτέρω οριζόμενα. Η αλλιώς με αρχική διάρκεια 10 χρόνων μπορεί να παρατείνεται για 2 χρόνια εάν «συνεχίσουν» να είναι επικίνδυνοι.
- Οι άδειες στους κρατούμενους των φυλακών αυτών θα είναι υπό αυστηρότερο καθεστώς η δεν θα χορηγούνται καθόλου.
- Επίσης στον βωμό της εκμετάλλευσης, στις φυλακές τύπου Γ θα μετάγονται και κρατούμενοι από τις φυλακές τύπου Β για να δουλεύουν, οι οποίοι δεν θα έχουν καμία απολύτως επαφή με τους άλλους κρατούμενους.
- Η εξωτερική και περιμετρική φύλαξη των Καταστημάτων Κράτησης Γ' τύπου αποτελεί αρμοδιότητα της Ελληνικής Αστυνομίας. Για το σκοπό αυτό συνιστώνται ειδικές περιφερειακές Υπηρεσίες με τον τίτλο «Υπηρεσία Εξωτερικής Ασφάλειας Καταστήματος Κράτησης τύπου Γ'», που ακολουθείται από το τοπωνύμιο της έδρας του αντίστοιχου Καταστήματος Κράτησης. Η ίδια υπηρεσία αναλαμβάνει τη φύλαξη των θυρωρείων-εισόδων των ανωτέρω καταστημάτων.
- Σε κατάδικους ισόβιας κάθειρξης με κατηγορία εγκληματική οργάνωση δεν χορηγείται υπό όρους απόλυση εάν δεν εκτίσουν είκοσι χρόνια.
- Οι μπάτσοι που φρουρούν εξωτερικά τις φυλακές υψίστης ασφαλείας φέρουν δικό τους ιδιωτικό οπλισμό, όπου μπορούν να τον χρησιμοποιήσουν όποτε αυτοί το θεωρήσουν «αναγκαίο»

Θεσσαλονίκη, Μάιος 2014

